

*El passat dia 26 de desembre ens va deixar en Rogeli Bou. Va ser una persona que va dedicar bona part de la seva vida a difondre l'obra del seu pare, el compositor de sardanes Vicenç Bou i Geli, i, per aquest motiu, va rebre la Medalla del Montgrí de l'any 1994. A més, però, va portar a terme una activitat cultural força extensa, encara que molt sovint d'una manera ben callada. Cal destacar, per sobre de tot, la composició de la lletra de la sardana "Torroella, vila vella". En l'edició d'enguany del Llibre de la Festa Major volem recordar uns versos que van publicar a l'Emporion als anys 30.*

## ENYOR

Si tu ets lluny de mi,  
no puc somriure, Amor.  
L'enyor em fa estremir.  
M'envolta la tristor.

El cel no és tan blau.  
I no canta la mar.  
Del món sóc un esclau  
si em manca el teu mirar.

De les flors el perfum,  
sense tu, s'ha esvaït.  
El sol no escampa llum.  
Per mi sempre és de nit.

Que llarg és el retorn  
teu, somniat Amor!  
Vine! Calma el trastorn  
que sento dins el cor.

Apaivaga l'anhel  
que bleixa en mi, feixuc.  
He somniat un cel.  
Viure sens ell no puc.

## GOIG

Sol que brilles esplendent!  
Mar blavenc que joliu cantes!  
Sadolleu-me el pensament  
de cançons i de complantes,

que vull dir-les a l'Amor  
que m'espera a mans besades,  
i vull emplenar el seu cor  
de perfums i flors gemades.

Estel que lluus en l'espai!  
Ventijol que els camps esventes!  
Ensenyeu-me el cant més gai,  
de tonades més plaentes,

que avui el meu cor sospira  
pel gaudi més rialler...  
La cançó serà guspira  
que encendrà el goig vertader.

*Rogeli Bou*